

Kaj nam cvetice pravijo.

Cvetice po travnicah in poljanah, oblečene v praznično oblačilce, šeptajo nam v svoje prijetnej vonjavi tako-le na uho: „Poglédi nas, o človek, ki si ustvarjen po podobi božjej! Bile smo mrtve in smo oživele; naše staro telo je sprsteno v zemlji, a me smo se zbudile v novejši obleki k novemu življenju. Uči se od nas, o človek, ter tudi ti sléci starega človeka, da se oblečeš v novo, čisto obleko. Dokler koli živiš na zemlji, ne muči se s skrbjo, kako boš napasel in kako boš oblekel svoje telo, to skrb prepuščaj dobremu Bogu, ki je v nebesih. On, ki nas cvetice tako lepo oblači, živi in pomnožuje, on skrbi toliko bolj za tebe, ki si ustvarjen po njegovej podobi.“ — Otroci, poslušajte radi ta glas nežnih cvetic in verujte nemim besedam, ki nam je šeptajo cvetice na uho. Imejte Bogá pred očmi in dobro vest v senci, ter idite brezskrbno po cesti življenja ne boječ se nikogar, ker oče nebeški skrbi za vse svoje stvari na svetu. Tudi smrti se vam ni bati, ker to je gotovo, da vaše, zdaj še mlado in cvetoče telo bode strohnelo, a vstali boste tudi vi v še lepšji in veličastnejši obleki k novemu — večnemu življenju v nebesih.

I. T.

Otrokova smrt.

Dete v postelji leži,
Mati pa pri njem sedi.
Oj! kakó je prej skakljálo
Ter veselo se igralo!
Zdaj mu ténno je okó,
Prej mu bilo je svitló.
Blédo je njegovo lice,
Suhe so mu zdaj ročice. —
Déte! — bolno, bolno si! —
Mati bridko se solzi;
Ona vé, da dete kmalo
Večno, večno bo zaspálo. —

Dete mater je vprašálo:
„Kaj se mama vi solzíte?
Rajše k meni sem lezíte,
Sladko mene poljubíte;
Mirno jaz pri vas ležim,
Sladko poleg vas zaspim.“
Mati vse je to storila
Ter bridkeje se solzila.
Dete mater je objélo
Sè svojó ročico vélo,
Ter zaspálo sladko, mílo, —
In se več ni prebudílo.

Devoján.

Prirodopisno - natoroznansko polje.

Ris.

Ris je krvoločne zverádi mačjega plemena živí pri nas razven divje mačke jedini ris (Luchs, Felis lynx), a tudi ta se od leta do leta bolj izgubéva iz naših gozdov. Na Slovenskem je menda ris samo na Kranjskem v notranjskih gozdih še dandanes stalna zvér; kajti skoraj ne mine leto, da ne bi kacega ustrelili ali saj zaslédili. V zimi 1855. leta sem videl tri ubite rise iz borovniških gozdov. Bolj pogostoma nego li pri nas živé ti krvoloki v severnej Evropi, posebno v Švediji in na Ruskem. Na Nemškem so ga že popolnem iztrébili.